

allemaal hard om lachen, behalve Katelijne, die de grap herhaalt voor de kleintjes, die hem achterin niet hadden gehoord.

Bij hun eigen mad'sveld aan een smal wegje stoppen ze en stappen ze allemaal uit. De vader en de jongens zwermen over het land om de piepjonge mad'splantjes te bekijken. Katelijne kijkt toe hoe ze naar de grond duiken om een aangevretten blaadje te inspecteren of om wat melkwiet uit te trekken. Kleine Lourens loopt achter de vader aan en botst met zijn hoofd tegen zijn billen als hij plotseling stopt en bukt om iets van dichtbij te bekijken. De vader wijst hem iets aan wat hij uit de grond kan trekken, wat niet echt snugger is, want het gaat veel sneller, als hij het gewoon zelf zou doen.

Katelijne staat met de moeder tegen de auto geleund. Ze hebben hun handen achter hun rug, hun vingers om het handvat van het portier. Katelijne voelt zich groot. Te groot om er nog met haar ouders op uit te gaan.

De hemel is helblauw en ze voelt de zon op haar achterhoofd branden als een straal kachelte. Boven de duinen hangen twee puddinggele matrasvlieders. Ze denkt aan het groepje uit haar klas dat met elkaar heeft afgesproken om naar het strand te gaan. Ze hebben mooi weer. Katelijne had aan de moeder gevraagd of ze mee mocht.

„Je gaat daar niet tussen die naakte badgasten liggen,“ was haar antwoord. Dat viel te verwachten. De moeder kijkt nogal neer op de mensen uit de kerk die het wel doen. „Al dat vlees dat daar maar wordt uitgestald. Een kind van God laat zichzelf niet graag zien.“

Katelijne vindt dat een degelijk badpak net het verschil maakt, maar als ze zoiets zegt, is het de duivel die haar dat influistert, want het gaat dan van kwaad tot erger. „Met de pinkster is er nog bijna geen volk op het strand,“ had ze gezegd, maar voor de moeder was de discussie al lang over en uit. Ze had natuurlijk niet moeten zeggen, dat ze naar het strand ging. Ze had het moeten hebben over een fietspuzzeltocht. Jammer dat dat soort dingen altijd pas achteraf in haar opkomt.

mladičké výhonky kukuřice. Katelijne sleduje, jak se sklánějí k zemi, aby se podívali na lísteček sežraný od hmyzu nebo aby tu a tam vytrhli pampelišku. Malý Lourens chodí za otcem, a když ten náhle zůstane stát a ohne se, aby si něco zblízka prohlédl, chlapeček mu hlavou vrazí do zadku. Otec mu ukáže cosi, co by mohl vytrhnout, což není zrovna moc chytré; šlo by to mnohem rychleji, kdyby to prostě udělal sám.

Katelijne stojí s matkou opřená o auto. Ruce mají obě za zády, prsty zaháknuté za otevírání dveří. Katelijne cítí, že už je velká. Moc velká na to, aby ještě jezdila na výlety s rodiči.

Nebe je jasně modré a ona cítí, jak jí slunce pálí do týla jako kamínka. Nad dunami se vznášejí dva pudinkové žlutí draci. Katelijne vzpomíná na partičku spolužáků, kteří se domluvili, že si vyrazí na pláž. Mají štěstí na počasí. Ptala se matky, jestli by mohla jít s nimi.

„Nebudeš se mi nikde válet s nějakýma naháčema,“ zněla odpověď. Dalo se to čekat. Matka se dívá skrz prsty i na lidi z kostela, kteří to dělají. „Všechno to maso, co se tam vystavuje jak na krámě. Děti Boží se ukazují jen nerady.“ Katelijne si myslí, že ten rozdíl spočívá právě ve slušných plavkách, ale když se o něčem takovém zmíní, tak jen poslouchá d'ábla, jak jí našeptává, a všechno je to pak ještě horší. „O letnicích na pláži ještě skoro nikdo není,“ zmohla se na námitku, ale pro matku už byla skoro dávno uzavřená. Samozřejmě vůbec neměla začínat o tom, že půjdou k moři. Měla se vymluvit, že budou hrát stopovanou na kolech. Škoda, že takovéhle věci člověka napadnou, až když je už pozdě. ]

Do sandálů jí lezou ostrá stébla trávy. Pronese směrem k matce, že zrovna tak mohla zůstat doma a číst si knížku. Že by z toho měla daleko víc než tady. Pravdou ovšem je, že už žádnou knížku ke čtení nemá, protože jako vždycky knížky z knihovny už dávno přečetla a všechny knížky doma taky. Matka se tváří, že ji neslyší, jako by napijatě naslouchala otravnému zvuku motorky v dálce, jak někdo pořád střídavě přidává a ubírá plyn.